

тишина се разтръсва отъ страшния ревъ на лъва, което предизвиква пълно смущение. Въ спящия лагеръ настава суматоха. Овцетѣ обезумяли се хвърлятъ върху оградата, козитѣ силно вресчтъ. Кравитѣ съ стонъ и ужасъ се трупатъ една до друга. Камилитѣ дърпатъ поводитѣ и искатъ да побѣгнатъ на нѣкъде. Храбритѣ кучета, които излизаха срещу хиенитѣ и леопарда, силно виятъ и съ стчаяние дирятъ защита отъ господаритѣ си. Овчаритѣ, и тѣ незнаейки сами какво да праватъ, отчаени, признаватъ своето безсилие предъ грозния и страшенъ врагъ...

— Лъвътъ иде! Той е излѣзълъ на ловъ. И ето го все по-близо и по близо. Всѣко живо го усѣща и ужаса се довършва отъ близко изгърмяващия ревъ.

Съ силенъ скокъ лъва прескача оградата висока 4—5 метра. Съ още по-силенъ ударъ на страшната си лапа поваля 2—3 годишенъ бикъ, грабва го съ жби, мѣта го върху мощнитѣ си плещи и така, съ този тежъкъ товаръ, прескача обратно високата ограда и забѣгва. По кървавитѣ следи често пжти овчаритѣ сж откривали леговището му, обикновенно отстояще на километъръ—два отъ селището имъ. Следъ грабежа всичко утихва, и животни, и човѣци свободно отдъхватъ отъ ужасътъ при появата на лъва.

Лъвътъ обикновено не напада на човѣка. Той отбѣгва даже и отъ малкитѣ деца, но веднажъ настървенъ съ човѣшко месо, става опасенъ и за самия човѣкъ.

Такъвъ лъвъ е много опасенъ съседъ. Затова хората отъ край време воюватъ съ лъва и го преследватъ съ всички срѣдства. И африканскитѣ диваци, и преселниците европейци съ най-различни начини се бранятъ отъ нападенията на лъва.

